

KULTUR

CD-ANMELDELSER

Jernet er stadig varmt

ROCK
Iron Maiden: "A matter of life and death"

★★★★☆

Det er vigtigt at holde sig for øje - og ører - at Iron Maiden på ingen måde ønsker at revolutionere rockmusikken med deres 14. studiealbum. De ønsker bare at blæse lytterne omkulde med gedigen skrigerock med rødder i sluthalvfjerserne og startfirserne, hvor bandets succes blev grundlagt. Lyden er storladet og kvaliteten af indspilningen upåklagelig. Motivationen er også helt op i top, hvilket både klæder forsanger Bruce Dickinson og det skarptlebede band. Der gemmer sig flere perler i de mørke tekster. Eksempelvis næsten syv minutter "These Colours Don't Run" har alle de ingredienser, der skal til for at skabe episke rocksalmer anno 2006. Hvis man kan abstrahere fra det faktum, at lyden stadigvæk smager så rigeligt af 80'erne, er dette album et must at varme op med før koncerten i Aalborg den 9. november

Simon Staun

...and succeeded!

COUNTRY/ROCK
Rhonda Harris: "Tell The World We Tried"

★★★★☆

Den danske indiescenes svar på Pharrell Williams, Nikolaj Nørlund, har siden 1995 fået afløb for sine engelsprogede lyster i skiftende konstellationer under navnet Rhonda Harris. Nu har han med hjælp fra Guitaristen Rune Kjeldsen (Kira And The Kindred Spirits) og rytmesektionen fra The Raveonettes fortolket den ukendte countrypoet Townes Van Zandt. "Tell The World We Tried" er cool, tilbagelænet countryrock med minimal, men stadig markant musikalsk akkompagnement til Nørlunds unikke vokal, der som altid sniger sig gennem øregangen for derefter at tage den direkte vej til hjertet. Albummet veksler ikke voldsomt, men holder et højt niveau som negligerer monotonien, som da også brydes af den hårdtslående "Lungs", der samtidig står tilbage som albummets bedste nummer.

Niels Nørgaard

Forlad mine ører!

POP
Peter Larsen: "Leave this town"

★★★★☆

Man skal åbenbart ikke tage det alt for seriøst, når Peter Viskinde fra Big Fat Snake kalder Peter Larsens musik "forbandet fantastisk". Forbandet kedeligt må han have ment. Der er lige så lidt nyt på albummets 12 sange som regn i september. Et jævnt tempo, banaliteter i en ulidelig rimende strøm og kønsløse instrumenter, der på intet tidspunkt overrasker, varmer eller animerer til dans på stuegulvet. Peter Larsen synger bedst, når der kommer lidt kant på. Som på albummets bedste nummer "Stupid Heart", hvor man fornemmer, at sangeren har noget på hjerte. Selv i de tempo-fyldte sange mangler der tempo, fordi takterne er så uendeligt ensformige og fordi der er proppet så mange ligegyldige og kvalmende effekter ned over næsten samtlige trivalteter. (Promote It)

Simon Staun

Pæn debut

POP
Ole: "From My Heart"

★★★★☆

Han kan ikke en node - siger han selv - men har det gehør, der skal til og kan efter et par gennemlytninger spille en sang på sin guitar. Og nu er det blevet til en professionel karriere, efter at han vandt voksen-kategorien i TV 2's "Scenen er din". Seneste resultat er en cd fra Ole med efternavnet Konziar, og den bekræfter hans habitus fra tv som en robust og gennemmusikalsk rock-performer med en stemme, der nok er kantet på sin egen måde, men også i enkelte numre fra den blødere del af repertoiret, f.eks. Van Morrisons "Have I Told You Lately, That I Love You" kommer fint rundt i nuance-kroge. Den 43-årige tidligere asfaltarbejder fra Helsingør har også et enkelt nummer med af egen tilvirkning, "I'm Sorry", dog ikke gennemlyst af den store originalitet. Men alt i alt en pæn debut.

Aksel Brabe

GYLDENDAL KØBER BOGKLUBBER

■ Gyldendals Bogklubber, der er en del af Gyldendal, har overtaget bogklubberne Boliq og Livsstil, Livsenergi samt Kunstbogklubben fra Egmont.

Overtagelsen af de tre bogklubber er en del af den fremtidige strategi om at sætte bredt med bogklubberne, siger Gyldendal-direktør Stig Andersen.

Fremtiden er meget nichepræget, og en del af den fremtidige vækst ligger inden for nichebogklubber. Her så vi en chance for at indgå en aftale om tre ting, vi endnu ikke havde, siger Stig Andersen.

Rockens Mickelangelo

Mick Jagger var i storform, da Rolling Stones søndag gav koncert i Horsens. 85.000 havde købt billet til koncerten, der var den sidste på den europæiske del af "A Bigger Bang"-turnéen.

FOTO: CLAUDIUS BONNERUP/POLFO

ÆDELROCK: The Rolling Stones' kaptajn var honky tonk-tændt og midnight rablende

ANMELDELSE
Rolling Stones
★★★★☆

Drømme er til for at gå i opfyldelse. Og 85.000 publikummere må tænke barmhjertigt tilbage til dengang, de spottede et stjerneskind og ønskede at få lov at overvære verdens største rockband, der med stor sandsynlighed leverede deres sidste koncert på dansk grund søndag aften.

Selv måtte jeg knibe mig eftertrykkeligt i samtlige lemmer, da Rolling Stones entrede en gigantisk scene, der kunne være verdens niende vidunder. Bandet er selvsagt det ottende.

Nu kommer de. Det er dem. Kongerne. Spradebaserne. Rockmusikerne. Æret være deres musik, tænker jeg, mens kvartetten indleder med fenomenale "Jumping Jack Flash" og supertændte

"It's Only Rock'n'Roll".

På trods af et meget stift guitarspil med alt for mange fumblefejl fra Keith Richards og Ron Wood, der tilsyneladende havde konsumeret flere stoffer end Holland nytårs-aften, så er der ingen tvivl: "I know it's only rock'n'roll but I like it, like it, yes, I do!"

Når superkvartetten den efterfølgende halvanden time tryller den ene klassiker efter den anden ud af det rødglødende gab på Mick Jagger og de hyperutinerede fingerspidser hos Keith Richards, Ron Wood og Charlie Watts, så skal man vist være både indremissionsk og stokdov for ikke at overgive sig fuldstændigt.

Ingen større end Mick

Mick Jagger er genrens bedste performer. Skid et hul på størrelse med Horsens i Madonnas kønsløse koreografi

Scenen, som The Rolling Stones havde medbragt, fyldte 110 lastbiler. Og det forstås man godt. Den var på størrelse med agterstavnen på to Titanic-skibe og havde mange gange flere lys om bord.

FOTO: MARTIN RAVN/POLFO

og umusikalske ligegyldigheder. Det her er ægte nerve og entusiasme, der er solidt forankret i en livslang passion for rockmusik med en frændende snert af blues. Det er ganske enkelt naturstridigt, at et band med en gennemsnitsalder på 62 kan være så energiske og afsmittende. Men gud, hvor er det

dog fantastisk at overvære.

Hvis man kunne konvertere til "Stonesismen", så ville jeg lade mig omvende hurtigere end riflet på glohede og sjældent sexede "Brown Sugar", der går hånd i hånd med sublime udgaver af "Honky Tonk Woman", "Start Me Up" og "Midnight Rambler". Sidstnævnte sætter en

kæmpe streg under gruppens kvaliteter, når maskineriet kører optimalt. Watts gløder bag koklokkerne, pianoet pumper og Mick Jagger emmer af overskud som først i 1960'erne. Dengang formåede bandet at få pigerne til at dåne på under 25 minutter. I dag ville tøjebørnene have fået hjertestop og kroniske

skader på hvinegenerne.

En rockgudstjeneste

En af mine kolleger måtte søndag formiddag haste til Roskilde efter billetter, der var sat til salg af uforståelige årsager. Jeg ville uden tøven have svømmet til Påskekøen - mod strømmen - for at have sikret mig adgang til dette manifest af langtidsholdbar rock'n'roll.

Efter koncerten slog det mig, at man burde putte hele oplevelsen på flaske og nyde den i små sip ved helt specielle lejligheder, når rockens dinosaurer har brolet for sidste gang.

"You can't always get what you want" er et af de smukkeste omkvæd, The Rolling Stones har skrevet. Og desværre et falsum. For de 85.000 tilreisende fik præcis det, de kom efter: En rockgudstjeneste med en manisk messende Jagger som ypperstepræsten og folkeforfører med et følge, der bestemt ikke kan kaldes for uskyldige kordrengere. Amen.

Simon Staun

● Horsens, søndag: Rolling Stones

Mozart med skønhedspletter

ANMELDELSE
W.A. Mozart: "Trylleflojten"
★★★★☆

Det er to mænd, som bærer denne "Trylleflojte" oppe og får tilskuere til at fryde sig.

Den ene er Kurt Ravns Papageno. Hans muntre, hvidhårede fuglefænger er fuld af liv og bevægelse, og han både taler og synger med en stemme, der fylder hele teaterrummet, og man kan forstå, hvert et ord.

Den anden er dirigenten Arne Balk-Møller. Nænsomt og smidigt former han musikken, så Mozarts opera strømmer fint artikuleret og karakterfuldt fra Den fynske Operas lille orkester.

Der er tradition for at lade unge sangere få deres debut

på Den fynske Opera, og "Trylleflojten" kan mønstre hele seks debutanter.

Både de og den øvrige store sangerstab er sat på en barsk opgave i Nyborg Teater. Det er et spøjst rum at synge opera i, akustikken er knastør, og der gives klangligt ikke noget ved dørene.

Rasmus Gravers' Tamino kom temmelig spag fra start, men sang sig fint op i løbet af 2. akt; Steffen Bruun var Sarastro uden stor fylde i sin bas - Anna Carina Sundstedts sikre og virtuose Nattens Dronning havde let spil overfor denne ypperstepræst! Hetna Regitze Bruun, Pia Rose Hansen og Marie Degener Troelsen klang godt som de tre damer, men var svære at forstå. Det samme gjaldt Anders Halds 1. præst, der var udsty-

ret med en ubegribelig teaterjysk dialekt, til gengæld var han fremragende sammen med Jacob Lech som de to harniskklædte.

Julienne Meys Pamina lignede en stumfilmstjerne, men sang yndigt, de tre drenge (Julie Borgwardt-Stampe, Louise Pape og Anne Refshauge) var charmerende. Lars Waage selv havde naturlig pondus og stemme som Taleren og Papagena nød godt af Kiki Brandts skægge revyspill overfor Kurt Ravn.

Kit Eichler har holdt sig i skindet i sin instruktion, uden sære fortolkninger; forestillingen fortæller så at sige selv sit mærkelige eventyr, hjulpet godt på vej af Jens Klustrups scenografi og magiske lysdesign. Forestillingen er rig på billeder og muntre detaljer

kvikker op på de stive, statuariske figurer, som Eichler har ladet noget i stikken.

Men det er gådefuldt, at Nattens Dronning får lov til at være med i slutkorets jubel. En ujævn, men trods alt en smuk og horeværdig forestilling.

Ole Lauritzen

● Trylleflojten. Syngespil af W.A. Mozart. Medvirkende: De nævnte sangere, Den fynske Operas orkester og kór. Dirigent: Arne Balk-Møller. Instruktion: Kit Eichler. Kostumer: Martin Hejlskov. Scenografi og Lysdesign: Jens Klustrup. Billedanimator: Kim Glud. Koreografi: Jeanette Binde-rup-Schultz

Spiller på Nyborg Teater 5., 6., 8., 9. og 10. september, samt i Teaterhuset, Odense 14., 15. og 16. september 5., 6. og 8. september kl. 18.45: Introduktion i Teaterkroen, Nyborg Teater ved Lars Waage/Jens Nielsen.

Kurt Ravn tryller i rollen som Papageno.

FOTO: YILMAZ POLAT